«Als Manaies de Girona hi ha tot tipus de gent i de tots els àmbits socials»

Després de tota una vida de vinculació amb la Confraria, havent format part de diverses juntes, Pere Ordis i Dalmau és el pendonista d'honor dels Manaies durant aquesta Setmana Santa

Pere Ordis i Dalmau, pendonista d´honor dels Manaies

Què sent quan arriba Setmana Santa?

Des de petit he estat molt vinculat als Manaies i a la processó. He estat membre de la junta, per tant, recordo la vinculació i la feina que hi ha per organitzar això. Com a Confraria de Jesús Crucificat - Manaies de Girona tenim contacte durant tot l'any, perquè també organitzem la cavalcada de Reis. Per tant, sempre hi ha reunions. Tinc un sentiment de mantenir aquesta tradició de Girona, i que surti el millor possible.

Quins records en té de quan era petit?

Quan era molt i molt petit, que vivia a la plaça del Vi, veia passar els Manaies i als vuit o nou anys ja demanava als meus pares que volia sortir. A partir dels 13 anys ho vaig aconseguir: primer era suplent, vaig començar a assajar, i l'any següent a sortir? em va agradar i em va agafar el cuquet de fer-ho cada any. Estàvem engrescats amb els assajos que es feien el dilluns i dimarts Sant, el dimecres se sortia i el divendres, la processó. És una tradició molt arrelada a Girona: com aquell qui diu, a cada casa hi havia un manaia.

A vostè li venia de família?

El meu pare i el meu germà estaven en una altra confraria: la de la Puríssima Sang, de la parròquia del Carme. Les confraries més antigues de Girona són la de la Passió i Mort, que és la de Sant Fèlix, i la de la Puríssima Sang. Tota la gent tradicional de Girona era d'una o l'altra. Després va anar augmentant el nombre de confraries, i jo em vaig fer dels Manaies. Era molt bonic: el dijous Sant es feien els oficis religiosos, i després anaves pels carrers de la Girona vella, per Ballesteries, l'Argenteria? i anaves sentint l'olor dels bunyols que feien a cada casa. Girona era un poble-ciutat, perquè aquí ens coneixíem tots.

Quin és el seu moment preferit de la Setmana Santa?

N'hi havia molts, però un gran moment de recolliment interior era quan els Manaies pujàvem les escales de la Catedral amb el redoblar dels tambors. Es feia un silenci sepulcral i això et feia reflexionar sobre la nostra tradició judeo-cristiana.

I com es viu la Setmana Santa des de la junta d'una confraria? Molta feina, suposo.

És clar. Va haver-hi anys en què ens faltava gent per sortir, i alguns cops vam haver d'anar a buscar familiars perquè sortissin. Això va ser durant els anys 70, sobretot. Però després va començar un gran auge i es va apuntar moltíssima gent, en part gràcies a les accions que es van fer des de la junta: es va parlar amb les escoles, alguns familiars van reemprendre la tradició de tornar a sortir?

Ara, al contrari: sovint se'ls critica que són un col·lectiu massa tancat.

No és cert. Això ho diu gent que potser no ho ha intentat mai. Perquè és clar, si tu vas allà i creus que el primer any ja sortiràs, doncs? ara n'hi ha molts que el primer any ja surten, però abans t'havies de passar dos o tres anys de suplent i si fallava algú anaven entrant per ordre, segons els punts que tenien. Molta gent diu que això està tancat a la ciutat, i que no es deixa entrar a algunes persones? i no és cert, hi ha tot tipus de gent, tot tipus d'àmbits socials. Jo crec que, com a tradició gironina, està oberta a tota la societat.

I les dones?

En això no hi vull entrar. Sé que hi ha llocs que les fan sortir, però aquí sempre han sortit homes. Tenim una confraria que hi ha una secció de vestes, on poden sortir les dones, amb un pas que precisament el treuen les dones? És un tema en el qual hi ha diferents sensibilitats, però jo crec que és una recreació tradicional, i que sempre havien estat homes.

Com viu ara la Setmana Santa, després d'un temps a «segona fila»?

Jo continuo tenint contacte amb gran part de la gent que surt. Quan m'han necessitat he anat a tirar el pas, el divendres Sant anem a fer un esmorzar plegats? ha quedat molta amistat amb tothom. També ho visc com un dia personal de recolliment, del que representa la Setmana Santa, que és també joia per estar amb amics.

Què li va venir al cap, quan li van oferir ser pendonista?

Un cúmul de coses. Satisfacció, però també creia que no n'era mereixedor, perquè tot el que vaig fer durant els anys que vaig estar a les juntes va ser per plaer i per devoció, no pas perquè m'obligaven. Primer no te'n fas a la idea, però és clar, després tothom te'n va parlant i fa molta il·lusió.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/12/als-manaies-girona-hi-ha/840144.html?utm_source=rss